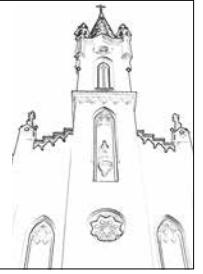

Regina Krónika

reginamundiplebania.hu

A Regina Mundi Plébánia ingyenes havilapja
XV. évfolyam 2. szám

2014. február 2.

Urunk bemutatásának ünnepe

Gyertyaszentelő Boldogasszony ünnepén, február 2-án arra emlékezünk, hogy Szűz Mária Jézus születése után negyven nappal bemutatta gyermekét a jeruzsálemi templomban. Az előírt áldozat följánlásakor jelenlévő agg Simeon Jézust a nemzetek megvilágosítására szolgáló világosságnak nevezte. Innen ered a gyertyaszentelés szokása. A nyugati liturgiában Szűz Mária tisztulásának, és a fénynek ünnepe lett. A görög liturgia a találkozás ünnepének nevezi, mert ekkor találkozott Krisztus az emberiséggel Simeon és Anna prófétaasszony személyében.

A szentelt gyertya, mint Jézus Krisztus jelképe egyike a legrégebb szentelményeknek. Keresztelésig az újszülött mellett világított, hogy a „pogánykát” a gonosz, rossz szellemek ki ne cseréljék. Amikor a fiatal anya először ment templomba az ún. egyházkelőre vagy avatásra, szintén gyertyát vitt a kezében.

Gyertyát égettek a súlyos beteg és a halott mellett is. Tápiószentmártonban (Pest-Pilis-Solt-Kiskun vármegye) a haldokló kezébe szentelt gyertyát adták, „hogy annak fényénél múljon ki a világból”. Mindenszentek és halottak napján, de más nagyobb ünnepeken is meggyújtották a szentelt gyertyát. A vallásos néphit szerint vihar, égzengés, villámlás és jégeső alkalmával is szentelt gyertyát kell gyújtani.

Gyertyaszentelő napjához időjárásjósló hiedelmek is kapcsolódnak. Általában úgy vélik, hogyha február másodikán jó idő van, akkor későn tavaszodik. Ezért „Gyertyaszentelőkor inkább a farkas ordítson be az ablakon, minthogy a nap süssön”.

Szent Balázs püspök és vértanú († 316) – eredetileg orvoslással foglal-

kozott – nevéhez sok csodás beteggyógyítás fűződik. Legtöbbet emlegetett tette egy özvegyasszony halszállkától fulladozó gyermekének megmentése. Az asszony hálából ételt és gyertyát vitt a szent életű püspöknek. Ennek emlékére van a Balázs-áldás vagy balázsolás, amikor a pap két gyertyát tart a hívők álla alá, és e szavak kíséretében: „Szent Balázs püspök és vértanú közbenjárására szabadítson meg téged Isten a torokbajtól és minden más bajtól” – megáldja őket.

Szent Balázs a középkorban a diákoknak egyik kedvelt védőszentje volt, napját fényesen megünnepelték. Innen ered a balázsjárás, az iskolás gyermekek házról házra járó, adománygyűjtő, iskolába toborzó, köszöntő szokása. Kisboda-kon (Moson vm.) Balázs napján 10-12 éves gyermekek fehérbe öltöztek, fejükön koronaszzerű papírcsákót viseltek, a Balázs püspököt megszemélyesítő gyermeknek püspöksüvege volt. A játékbán tízen szerepeltek: az előljáró, a püspök, a generális, a kapitány, az orvos, a zászlótartó, a kiskatona, az őrmester, a káplár és a paraszt. A játék Szent Balázs dicséretével és az ajándék megköszönésével fejeződött be. A perselybe összegyűjtött pénzt az iskola vagy a templom céljaira fordították, az ajándékképpen kapott tojást eladták, a szalonnát megették.

A Nógrád megyei Mátraszelen a balázsolók ezt a köszöntőt énekelték: *A Szent Balázs doktorunknak, hogy ma vagyon napja,*

Többször is, hogy megérhessük, az Úristen adja!

Kérjük ajándékát, a Szent áldomását, Távoztassa mindnyájunknak torkunknak fájását!

Babits Mihály
Rekonvaleszcencia

Szép téli napsugár! A föld most lombtalan,
de arany:
mint a munkálatlan aranymű.

Mária ünnepére ballag
az anyóka
a templomba.
Vén tüdeje issza a harangszót.

Ma korábban ébred a lusta
csitri lány.
Este bál...
Dalol, amint harisnyáját húzza.

A fákat, hogy megint rügyezni fognak
irigyli a
kálvária
három sovány keresztje a dombon.

A medve is kinéz ma vén odvából:
de visszabuj...
Nagyon is új
ez a bolond boldogság és félős...

Mint öreg úr, sétálok a napban,
a ház hosszán
botozván;
rád gondolok s ingó örömeimre.

Olyan vagyok tán, mint a dombtető vén
keresztje?
vagy mint a medve?
vagy mint a föld, fák, anyókák és lányok?

Anyóka tipeg bennem is egy Templom
lépcsején:
a Remény...
S valami bálba készülök estére?

Szekszárd, 1925 Gyertyaszentelő

Hát részekre szakítható-e Krisztus?

Imahét a Krisztus-hívők egységéért (január 19-26.)

Fotó: Szelindi Annamária

napján Niederhoffer Zoltán református lelkész hirdetett ígét – Megerősítjük, hogy Isten hűséges – témában.

Bevezetésként emlékeztetett minket arra, hogy Istennek mindenre gondja van: a lelkünkre, az üdvösségünkre és az egész életünkre is. Ezért nem adhatunk elég gyakran hálat Neki. Ennek ellenére, gyakran elmulasztjuk a köszönetet és a hálaadást, pedig olykor megtapasztalhatjuk, hogy az életünk egy hajszálon múlik.

Isten hűsége abban is megmutatkozik, hogy szövetséget kötött az emberrel. Ennek a szövetségnek jegyében küldte el hozzánk egyetlen Fiát, a Megváltót.

Az Újszövetség nem leváltója az Ószövetségnek, hanem annak kiteljesítője. Jézus Krisztus eljövetele és áldozata megteremtette a bűnbánatnak és ezzel a bűnöktől való megszabadulásnak, vagyis az örök életnek a lehetőségét. Isten Jézus Krisztus által mindenkit meghív az üdvösségre. Az Istennel kötött szövetség felelősséggel is jár, bár szabadságot is biztosít az ember számára: Isten nem a szolgájának, hanem a barátjának tekinti az embert. A barátságból szabadon ki is léphet. A barátság azonban hűségre kötelez, amint a szövetség is. A mi javunkat szolgálja, ha hűségesek mara-

Az idei imahét témáját a Kanadában élő keresztények határozták meg, és azt kérték, hogy a világ keresztényei a 1Kor 1,1-17 igeszakasz üzenetén gondolkodjanak el az Egyházzól, az összehozásról, az ökumenéről.

Az imahéten naponként kiemelten találkozhattunk Pál apostol levelének egy-egy tanácsával, útmutatásával. A nyolc nap alkalmainak vezérfonala, hogy a Jézus Krisztusban hívők Isten egy névévé válnak, mert közelebb kerülnek Istenhez a Szentlélek terve szerint.

Templomunkban az imahét negyedik

dunk a Szentháromsághoz: jobbá válik az életünk, a közösségünk, amelyhez tartozunk, az egyházunk, sőt az öku-
mené is.

Megfontolandó kérdések: Hogyan mutatkozott meg Isten hűsége a te életedben, vagy a gyülekezeted életében az elmúlt esztendőben? Hogyan ösztönöz bennünket Isten hűsége arra, hogy a keresztény egyház munkásai legyünk? Imádság:

Hűséges Istenünk! Megköszönjük, hogy ma is változatlan a te szereteted és hűséged, mely felér a fellegekig. Téged várunk örvendezve, mikor dolgozunk és imádkozunk egyházzad látható egységéért. Töltsd el szívünket reménységgel. Jézus Krisztus, a mi Urunk nevében kérünk, és Szentlelked segítségével imádkozunk most és mindenkor. Ámen.

Demény Anna

ZARÁNDOKLAT

A Makrovilág Zarándokutazási Iroda a Regina Mundi Plébánia szervezésében indít zarándoklatot:

Jézus Szíve tisztelet és Szent Bernadett nyomában

címmel,

Vezelay-Nevers-Paray
Le Monial-Ars-La Salette
útvonalon, 5 nap/4 éj.

Lelkivezető: László Dezső atya
(Regina Mundi Plébánia)

Utazás: autóbusszal.

Elhelyezés: 2-3 ágyas
egyszerű szállodai szobákban.

Ellátás: reggeli,
igény szerint vacsora.

Jelentkezni lehet a plébánián,
László Dezső plébános atyánál.

Jelentkezési és fizetési határidő:
január 31.

Telefon: 20/823-26-74.

Időpont: május 26-30.

Részvételi díj: 105 000 Ft/fő vagy 370
Eur/fő. 3 vacsora: 16 000 Ft/fő vagy 57
Eur/fő. Egyágyas felár: 27 500 Ft/fő
vagy 97 Eur/fő.

Fotó: Demény Anna

Az írástudók árulása – önmegvalósítás?

Osztie Zoltánnak, a KÉSZ országos elnökének előadása Veszprémben

Miért fordultunk el keresztény gyökereinktől? Mi az oka a keresztények elleni gyűlölködésnek? Mi az értelmiség feladata ma? Mit kell képviselnünk?

Számos, keresztények számára létfontosságú kérdést tett fel továbbgondolásra Zoltán atya kedden, a Padányi iskolában tartott előadásában.

A keresztényellenes stratégia, a törekvés arra, hogy minél negatívabbnak tűnjenek, hogy karanténba zárják a keresztényeket, úgy tűnik, kiteljesedik, sőt beteljesedik napjainkban.

Tönkre tenni az egyházat, a nemzeti

egységet és a családot, megváltoztatni az élethez való viszonyt, kiépíteni a New Age-et, ez a cél.

Az értelmiség elhagyta őrhelyét, elárulta azokat az eszméket, amelyeket képviselnie kellene.

A keresztény értelmiség elsődleges feladata a keresztény értékek védelme, a család fogalmának rögzítése, fontosságának hangsúlyozása a gender program ellenében, amely az emberiség ellen elkövetett bűntett.

A manipuláció erejére jó példa, hogy három író elég volt ahhoz, hogy írásaikkal megfordítsák a kialakult véleményt

olyan pozitív személyiségről, mint amilyen a fasizmus és a zsidóüldözés ellen fellépő XII. Pius pápa volt.

A rágalomhadjárata azért volt szükség, hogy a korabeli, társutas generáció a saját bűnös hallgatásáról terelje el a figyelmet, hogy rágalmazással igazolják saját vétkeiket.

A választások közeledte nagy felelősséget ró a keresztény értelmiségre. Hirdetni és hangoztatni kell az igazságot úton-útfélen, akár alkalmas, akár alkalmatlan!

Demény Anna

Könyvajánló: A döntés bátorsága

Mindennapi ügyekben sem könnyű dönteni, de még nehezebb olyanokban, amelyek egész életünkre kihatnak. Manapság egyre többen szenvednek a döntéshelyzetek szorításától és attól a félelemtől, hogy mi lesz, ha tévednek.

Anselm Grün „Mit akarok? A döntés bátorsága” című könyve segítséget kínál, kedvet ébreszt, hogy felfedezzük magunkban a választás képességét. Megmutatja, mi akadályoz, mi bénít meg bennünket, mi okoz szorongást, s megmutatja, hogyan vállalhatunk felelősséget döntéseinkért. A szerző gyakorlati útmutatást ad, hogyan tegyünk szert az egyre bátrabb és tudatosabb döntés képességére.

A könyvben számos imaformula található, amelyek az élet minden területéről merítenek. Ima az áldozatszerep, a kesergés ellen, ima azért, hogy ne sirassuk az elengedett lehetőségeinket, vagy azért, hogy ne függjünk másoktól. Együtt imádkozhatunk a szerzővel a munkaköri döntések, a konfliktusok, a barátság, a partnerkapcsolat, egy új állás betöltése vagy a gyermekvállalás kapcsán. De olyan profán kérések is helyet kapnak Anselm Grün gyűjte-

ményében, mint segítségkérés Istentől vásárlás vagy lakóhely változtatás előtt.

Anselm Grün szerint az első lépés a jó döntés meghozatalához a saját viszonyulásunk a kérdéshez. „Abból indulok-e ki, hogy abszolút helyes döntést kell hoznom? Abszolút helyes döntés nem létezik. Azt kell választanom, ami okos.” A második lépésként függetlenünk kell magunkat mások reakciójától. „Különbséget kell tennem a jó barátok reakciója között, akiknek tényleg fontos vagyok, és a többiek véleménye között, akik rajtam kérnek számon saját elfojtott szükségleteiket.” Nagyon fontos – hangsúlyozza a szerző –, hogy el tudjuk fogadni, ha veszítünk, hiszen, ahogy Anselm Grün fogalmaz, „aki fél, hogy vesztes is lehet, az belsőleg megbénul, sosem fog dönteni, nemcsak mások reakciójától fél, hanem önmagától és saját belső bírójától is. Az ilyen emberek nem képesek megbocsátani maguknak, ha veszítenek.” Végül a helyes döntés meghozatalához bizalom is szükséges. Ez azt jelenti, hogy a szívemre hallgatok, a döntés után pedig nem teszek magamnak szemrehányást, hogy mégsem döntöttem jól. Nem kérdőjelezem meg utólag a döntésemet.

„Segíthet a döntésben az imádság is. Ha döntéshelyzetben imádkozom, attól Isten még nem veszi le a vállamról a döntést, s nem mondja meg világosan, hogyan cselekedjem. Az imában rendszerint nem fogom meghallani Isten közvetlen válaszát. De ha imádkozom, akkor egészséges távolságra kerülök a döntéseimtől. Isten elé tárom a különböző lehetőségeket. Megpróbálom feltárni Isten előtt, miről is van szó, és miért szeretnék az egyik vagy a másik lehetőség mellett dönteni. Azután megkérdem, mi a véleménye. Fülelek a csöndre, figyelem, milyen ösztönzések alakulnak ki bennem. Ha valamelyik alternatíva Isten színe előtti megfontolásakor mély békét érzek, akkor ez mindig annak a jele, hogy Isten azt akarja, döntsek úgy.”

Anselm Grün könyve foglalkozik a döntéssel a Lukács-evangéliumban, a döntés akadályaiival, és sorra veszi a különböző döntésfajtákat. Különbséget tesz életre szóló, partnerkapcsolati, munkahelyi, hétköznapi és lelkiismereti döntések között.

Csuti-Mátyás Zsófia,
Martinus Könyvkiadó, Szombathely)

Kényes kérdés

A hatodik napon „Isten megteremtette az embert, saját képmására alkotta, férfinak és nőnek teremtette.” Szó szerint ez áll a Szentírásban. És nem tett egy párrá sem két férfit, sem két nőt, sőt harmadik nemet sem alkotott. Egyetlen szó vagy utalás nincs arra vonatkozóan, hogy a Teremtő azt mondta volna, hogy akár a férfi, akár a nő a születése után a későbbiekben majd eldöntheti, hogy melyik nemet válassza. Ha az Isten jónak tartotta volna, létre hozott volna még számtalan variációt, de nem tette. És ha Ő nem tette, mi miért gondoljuk, hogy nekünk ezen változtatni kell? Mert mostanában nagyjából erről van szó.

A téma felettébb kényes, főleg akiket érzékenyen érint, liberális körökben pedig nem illik, sőt értelmetlen feszegetni a dolgot, olyannyira hogy jóval a rendszerváltoztatás után a homoszexuálisokról írt finoman fogalmazott, ám konzervatív véleményem meg sem jelenhetett az újságban. Pedig sohasem bántottam és nem is bántom őket, csupán a körülöttük keringő véleményeket és magyarázatokat tartom hamisnak, álságosnak és félrevezetőnek, amelyek-

nek sajnos ők maguk is felülnek. Nagyon veszélyesnek és károsnak tartom, hogy a „más”-ságot szinte eszményítik a televízióban, természetesnek tartják, sőt sikknek, amikor az azonos neműek csókolóznak és ölelkeznek a filmekben, és ezt tátott szájjal nézi az ország apraja és nagyja. Csoda-e, ha a nyiladozó értelmű, tévé elé ültetett gyerek, vagy a kamaszodó fiatal összezavarodik és valóban nem tudja eldönteni, hogy mi is a normális.

Homoszexuálisok mindig voltak. Gyerekkoromban Veszprém kisváros volt, szinte mindenki ismerte a másikat. Volt egy-két ilyen ember is a városban, mindenki tudta róluk, hogy a saját nemükhöz vonzódnak. Ettől függetlenül senki nem bántotta őket. Normálisan öltözködtek, jó szakemberek voltak a maguk területén, és ilyenformán becsülték őket. Senkinek nem jutott eszébe kiközösíteni őket nemi irányultságuk miatt. Igaz, nem kérkedtek vele, nem követeltek előjogokat, mi több, lehet, hogy magukban talán szenvedtek is emiatt. Egyszóval a közösség elfogadta őket olyannak, amilyenek voltak. Azt hiszem, ez az igazi liberalizmus.

Nem így manapság. Lassan a lábáról a feje tetejére áll a világ, hiszen gyakorta olyan érzésem van, hogy szégyenkezniem kell, mert a hagyományos értékrendet vallom, és nehezen bírom elviselni a magamutogató, rózsaszínű tangában felvonuló, jogokat követelő, botránnyosan viselkedő, az Egyházból gúnyt űző, affektáló „másokat”. És a magyarázatot, amit mindehhez hozzáfűznek. Hogy ez genetikai hiba, hogy ez természetes és megváltoztathatatlan, és így tovább. Nos, a magyar nyelv zseniális, erre az állapotra van egy nagyon találó kifejezés: ferde hajlam. Sokféle hajlam létezik, amivel az ember élete során küszködik. Hajlamunk van az önzésre, az irigységre, a mértéktelenségre és még sokféle negatív tulajdonságra. Ezek mind-mind „ferdeségek” az ember életében. És ami ferde, azt igyekszünk kiegyenesíteni. Ami ferde, az nem normális, az beteg.

A betegséget pedig gyógyítani kell, nem pedig erősíteni. Ha pedig veleszületett genetikai hiba következménye és gyógyíthatatlan az állapot, annál inkább érthetetlen ez a viselkedés. Látott már valaki sánta vagy vak embert a helyzetével büszkélkedni? Meg vagyok győződve arról, hogy az érintettek nagy része szívesen tartozna a másik táborba, és a fiatalok többsége csak ostoba divatból megy bele a dologba, hiszen ez az út életellenes, és nem vezet sehova. Ezek a szerencsétlen emberek végül is többnyire magányosan, utódok nélkül, boldogtalanul hagyják itt a földi életet.

Örömmel olvastam Ferenc pápának az azonos neműek házasodásával és gyermekek örökbefogadásával kapcsolatos véleményét. Világjelenség, hogy egyre kevesebb pár köt házasságot, az azonos neműek meg ezért harcolnak. Ki érti ezt? Talán a házassági szerződés mégsem „csak egy papír”? Egyik volt kolléganőm – egyébként jószándékú, kedves ember – nem értett egyet a témával kapcsolatos véleményemmel, mondván, neki több nagyon kedves „meleg” barátja van. Sokat beszélgettünk, vitáztunk a témáról. Ha a saját gyerekedről volna szó, akkor is így gondolnád – kérdezte végső érvként. Igen, válaszoltam. Először is nagyon sajnálnám, szomorú lennék, aztán elvinném orvoshoz, meg minden elképzelhető helyre, ahol gondolnám, hogy tudnak rajta segíteni és csak a Jóisten tudja, hogy mire mennék, de a véleményem akkor sem változna meg. Akkor sem adnám fel, és a változtatás igénye mindig bennem lenne, s ha semmi nem segítene, akkor imádkoznék. Ezzel a problémával azonban hála Istennek nem kellett megküzdenem. Mindig is az volt a véleményem, és minden „modern” elmélet ellenére továbbra is úgy gondolom, hogy a kislányok kezébe a baba való, a kisfiúkba meg a kisvasút, mert ez a Teremtés rendje és majd egyszer, ha megint fejről a talpára áll, így lesz kerek a világ.

E. Hargitai Márta

FARSANGI BÁL

Február 8-án, a szentmise után
18 órakor, **egyházközségi
farsangi bált rendezünk**
az Ipari Gimnázium és Szakközép-
iskola tornatermében
az egyházközség tagjai
és családjai számára.
0-tól 111 éves korig mindenkit
szeretettel várunk!

Belépődíj nincs, önkéntes
adományokat a templom
felújítása céljára elfogadunk.
Élő zene vár mindenkit!

*A humorát, dalos kedvét, táncos
lábát senki se felejtse otthon!*

A bál fővédnöke: Márfi Gyula érsek

Az Egyház apostoli célját képviseljük

Urunk megkeresztelkedésének ünnepén, január 12-én, Márfi Gyula érsek atya mutatta be a szentmisét templomunkban, amelynek keretein belül egyházközségünk képviselő-testületének új tagjait beiktatta tisztségükbe.

Az ünnephez kapcsolódva elmondta, hogy a keresztséggel mindannyian olyan jelet kapunk, amelyet a halálon túl is magunkkal viszünk. Ezzel a jellel a Szentháromság minden személyéhez szorosan kötődünk mindörökre. Az Atyához gyermekeként, a Fiúhoz testvérként, a Szentlélekhez barátként. Az első szentáldozáskor, és minden egyes áldozáskor is Jézushoz kerülünk közelebb, a bérnálásakor elmélyül a Szentlélekkel való kapcsolatunk.

Embernek lenni küldetés, Isten gyermekének lenni pedig különösen fontos küldetés.

Mi, akik megkaptuk Isten jelét a keresztségben, mindannyian az Egyház-

Fotó: Zachár Zsolt

nak a tagjai vagyunk, a küldetésünk is ide szól. Ez olyan közösség, amelyért mindannyian felelősséggel tartozunk.

Az összetartozás jeleként fogunk egymással kezét a miatyánk elimádkozása után.

Nagyon fontos a tanúságtétel. Meg kell vallani hitünket, példaként kell állnunk a közösség előtt egymás iránti tiszteletünkkel, megbecsülésünkkel, segítőkészségünkkel.

A világi híveknek is van egyfajta általános papsága, királyi, vezetői szolgálata. Amikor imádkozunk valakiért, vagy önmegtagadást, áldozatot vállalunk másokért, mások üdvösségéért, bűnei bocsánatáért, akkor papi tevékenységet folytatunk. Vezetői szolgálatunk megnyilvánulhat a családban, a munkahelyen és a közösségeinkben.

Mindannyiunknak hirdetnünk kell Isten dicsőségét, tanúskodnunk kell Isten tetteiről.

Testületi tagként mindent meg kell tennünk egyházközségünk tagjaiért, amit tudunk, alázatos szeretettel, azon a területen, amelyet elvállaltunk.

Érsek atya beszédét követően, a megújult képviselő-testület tagjai ígéretet tettek arra, hogy mindig és mindenben az Egyház apostoli célját és az egyházközség jogos érdekeit fogják képviselni.

Fotó: Zachár Zsolt

A Regina Mundi Egyházközség képviselő-testületének tagjai:

László Dezső plébános atya, a testület egyházi elnöke,

Balogh Erika, Csermely András, Dr. Csertán György, Csomay Mária,

Demény Anna, Halmai György, Haraszi Annamária, Horváthné

Dr. Kovács Zsuzsanna, Dr. Keszthelyi Kristóf, Kicsák Tamás, Lakó János,

Dr. Léner-Pintér Sára, Makai Katalin, Németh Imréné, Dr. Rácz Gabriella, Rostetterné Nagy Rita, Schall Jánosné Venczel Judit, Varju István, Vasi István

Demény Anna

Miért szeretem a nem katolikusokat?

Január 19. és 26. között rendezték meg az idei imahetet a keresztények egységéért. Minden januárban egy héten, pontosabban nyolc napon át egyre több helyütt imádkoznak együtt katolikusok, protestánsok és ortodoxok azért az egységért, amelyet az egyháztörténelem oly alaposan megszaggatott a kereszténység évszázadai során. Az alanyt, természetesen, pontosíthatnánk, hiszen valójában nem a történelem szaggatta az egységet, nem a történelem okozta és okozza a máig tartó botrányt – hogy aminek egyiknek kellene lennie, az korántsem egy –, hanem az emberi önteltség, ostobaság és hatalomvágy. Szóval, ha ezeket sikerül korlátok közé szorítanunk, akkor lesz remény a keresztények egységére. Megjegyzem, ha ezeket – az önteltséget, ostobaságot és hatalomvágyat – sikerülne keretek közé szorítanunk (kinek-kinek a magáét – egy személyes szabadságharc során), sok minden egyéb szörnyűségtől is megszabadulhatnánk.

„Miért szeretem a katolikusokat” címmel olvastam egy cikket pár évvel ezelőtt: szerzője egy református lelkesítő. Tetszett az írás, különösen a kissé provokatív címe. Ez a megközelítés szakítani próbál az évszázados előítéletekkel: nem eretneket (pápistát vagy nyakas kálomistát) lát a másikban. Feltételezi, hogy esetleg mégsem annál jobb református valaki, minél jobban utálja a katolikusokat – és fordítva. (Az acsarkodásnak bizarr példáit is láthattuk a marxizmus által eluralt évtizedekben, amikor a meglehetősen szellemhiányos magyar szellemi életben székértáborokba verődve küzdöttek egymás ellen a katolikus és protestáns ateisták. A lényegtől, a hittől és a valástól már rég elszakadtak, de a kicsit másként hívő, illetve nem hívő ember gyűlöletének reflexe még erősen működött bennük...)

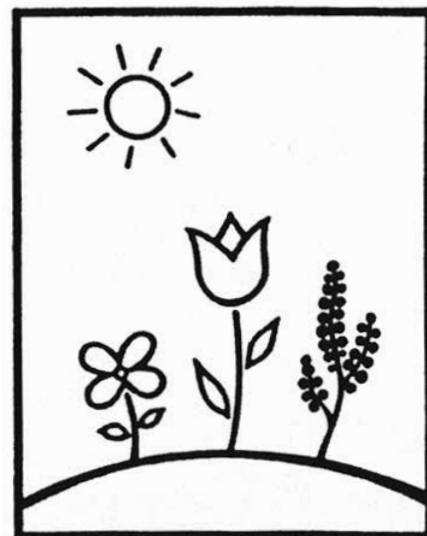
Ha valóban tetszett az említett cikk, akkor nekem is illenék feltennem magamban a megfelelő kérdést. „Miért szeretem a nem katolikusokat?”

Először is azért, mert muszáj. Mert

a kereszténység – amelynek katolikus „változatához” tartozom – azt követeli tőlem, hogy szeressem az ellenségemet is. Ha azokat is szeretnem kell, miért ne próbálnám meg emezeket is, akiket igazán nem vagyok képes ellenségnek tekinteni.

Itt van – dehogyan van itt, ötvenöt éve az egri temetőben pihen szegény – anyai nagyapám. Református volt, felesége, két lánya és két fia katolikus. Az öreg minden vasárnap ott ült a helyén, a Deák Ferenc, majd később Lenin nevét viselő utca kis református templomában, rendszeresen vett úrvacsorát, bibliáját ott tartotta az éjjeliszekrényén, orrára biggyesztett szemüvegével minden este olvasott belőle. Egerben nyaralva mindig nagyapa mellett aludtam, nagymama árván maradt helyén – gyakran nevettem az öregem, amikor hortyogva belealudt az bibliaolvasásba, és az arcára esett a könyv. Ettől a drága jó embertől hallottam először a zsolta-rok veretes nyelvét, valószínűleg Károli Gáspár vagy Szenczi Molnár Albert fordításában. Néha elkísérhettem őt az ő templomába, és megvallom, nagyon tetszett, hogy ott minden kicsit más, mint a „miénkben”. Azóta is fogva tart az ismerősnek és a másnyelvennek az a különös egysége, amelyet ott tapasztaltam meg először. Aztán negyven-ötven évvel később Erdélyben, Magyarvaskő és Bánffyhunad református templomaiban a festett kazettás mennyezet alatt üldögélve is: majdnem otthon éreztem magam, mint a legjobb barátaim lakásában.

Felnőtt életem meghatározó ökumenikus élményei Pannonhalmához kötnek: a hetvenes években sokan töltöttük a bencés szerzetesek körében a nagyhetet: fiatal értelmiségiek, egyetemisták. Részt vettünk a szertartásokon, és közben rengeteget beszélgettünk, volt, akiről számomra csak ekkor derült ki, hogy evangélikus teológiai hallgató vagy éppen ortodox papnövendék. Láthattam tiszteletüket és nyitottságukat, amellyel részt vettek a katolikus szertartásban,

Simon András: Ökumené

amellyel közeledtek felénk, és láthattam azt a mély ragaszkodást, amely a maguk egyházához kötötte őket. Évtizedek után is olykor találkozom velük, örömmel látom, tisztességgel megállták helyüket hivatásukban, és a híveiknek is példát adnak arról, amiről annak idején nekem is: hogy úgy közeledhetünk igazán egymáshoz, ha azok maradunk, akik vagyunk.

Miért szeretem a nem katolikusokat? Hát ezekért. No meg azért is, mert tőlük kevesebb sérelem ért. De ez természetes, hiszen több mint negyven éve a katolikus egyházban dolgozom, és az ember ott kapja a pofonok többségét, ahol a mindennapjai telnek. (És ott adja is, hiszen nyilván én is bántok másokat.) Ha igazán ökumenikus szellemiségű akarok lenni, akkor nyitott szívvel el kell fogadnom őket is, az „enyéimet”, az ő másnyelvességüket is, akiktől nem a hitvallásom különbözik, hanem az emberi habitusom, a vérmérsékletem. Nagyon hamis volna, ha a közelemben lévők helyett próbálnám szeretni a kissé távolabb állókat.

Miért szeretem a nem katolikusokat? Az eddig elmondottakon túl még azért is, mert emlékeztetnek arra, hogy jobban kell szeretnem a katolikusokat. Jobban, mint ahogy sikerül...

Kipke Tamás

Templomi illetan

„Nem fogok tetszeni minden olvasónak, de nekem sem tetszik minden olvasó”. Fekete Gyula egyik regényének mottójául választott mondata jutott eszembe az alábbiak megfogalmazásakor. Utoljára karácsonykor tűnt fel, ami gyakran tapasztalható, leginkább olyankor, amikor egyébként örvendetes módon tömve van a templom, hogy mintha elfelejtkeznénk az alapvető illetmről. Nevezetesen arról, hogy a jólnevelt gyerekek és a fiatalabbak, a szokás és a polgári normák szerint, átadják helyüket az idősebbeknek. Jutott ez eszembe arról, hogy az egyik ünnepünkön a tömött padok és a fal mentén is nagyon sokan álltak. Egy idősebb hölgy tűnt fel, aki az egyik lábáról a másikra állt, szemlátomást fáradt volt és nehezen viselte az álldogálást. Többnapos ünnep lévén, el tudtam képzelni, hogy egész délelőtt, sőt az előző napokban is ideje jó részét a konyhában töltötte, mint mi, nők, valamennyien. Ez azonban a padokban ülő fiatalokat egyáltalán nem zavarta. Még a buszokon is előbb adják át az emberek egymásnak a helyüket, mint a templomban. Itt mintha le lennének ragasztva a hívek a padokhoz. Lehet azt mondani, hogy miért nem érkeznek előbb a szentmisére, akkor volna még ülőhely. Ám ha belegondolunk, az sem volna megoldás, hiszen sajnos sokkal több a templomba járó idős, mint a fiatal. Egyébként pedig a későn jövésnek nem feltétlenül a lustaság a magyarázata. Jómagam szinte minden hajnali mise kezdetét lekéstem a buszközlekedés miatt. Plébános atyánk részéről dicséretes figyelmesség, egyébként pedig szégyen, hogy több alkalommal neki kellett az oltár lépcsőjéről észrevennie és intézkednie, mert egy idősebb hölgy bottal állt a fal mellett.

Azt is tapasztalom, de más templomokban is, és kritikám nem is csak az itteni hívekre vonatkozik. Az év nagy részében az egyik Balaton-parti település templomába járok. Az ottani kántor, szegény majdnem a lelkét leheli ki, de az emberek nem énekelnek. És a közösen

mondandó szövegeket és imákat sem mondják sokan. Sajnos itthon is ezt tapasztalom. Némák és egykedvűek, mintha minden szentmise gyászmise lenne. Pedig Dezső atya mindent elkövet, árad belőle a derű, mindig mosolyog, mindig jókedvű. Remélhető, hogy egyszer majd feldereng a derű fénye a szomorú és fáradt arcokon?

Nagyon nehéz az embereket rendre szoktatni. Ezt azért bátorodom mondani, mert emlékszem, már Pápai Lajos püspök úr, itteni plébános korában számtalanszor kérte a híveket, hogy szentáldozáskor ne össze-vissza menjenek az oltár elé, hanem rendezett kettes sorokban és körbe menve térjenek vissza a helyükre. Ezt hosszas és „kemény” munkával el is érte, de mégis tapasztalható, hogy néha oldalról, néha a „menetiránnyal” szemben furakodnak némelyek, megspórolva azt a néhány métert, amit körbe menve meg kéne tenni. Derűsen figyelem, amikor az oltár elé járuló két sor egyik vége még a bejáratnál tart, a másikban meg néhányan vannak már csak, ám a világ minden kincséért sem sorolna át senki a rövid sorba, nehogy a másik irányba, néhány méterrel hosszabb utat kelljen megtennie, hogy a helyére kerüljön. Ami még szóra érdemes, elképesztő, hogy szinte nincs szentmise anélkül, hogy egy telefon meg ne szólaljon. Érdemes volna kikapcsolni erre a kis időre, mert igaz ugyan, hogy az Úr mindenkit hív szentmisére, csak nem mobilon.

E. Hargitai Márta

IMÁDKOZZUNK ÉRTÜK...!

...mert az örök hazába költöztek:

Nagyné Márton Rozália (77 éves) január 2-án, Herner János (89 éves) január 10-én, Molnár Jánosné sz. Solymosi Erzsébet Margit (75 éves) január 18-án, Kovács Imre (50 éves) január 20-án.

Farsangi játszóház a Szilágyiban

Január 11-én, szombaton ismét megnyitotta kapuit a Szilágyi iskola játszóháza. Ezúttal farsangi témában ügyeskedhettek az iskolába készülő gyermekek.

A szentmisét követően már a teremben gyülekeztek a vendégek. Először meghallgattak egy mesét Malackáról – a tanító nénik előadásában –, amit bábjátékkal tettek még hangulatosabbá, majd a közös ének és játék következett. A kézműves foglalkozáson a meseszereplők farsangi álarcát készíthették el a gyerekek. Malacka, Tigris és Bagoly mögé képzelhették magukat az aprók. Szorgosan dolgozott mindenki a tanítók és a szülők segítségével élvezve. Izgatottan várták, hogy felpróbálhassák a „remekműveket”. A munkák végeztével a fotózkozás következett, melyhez az ovisok örömmel asszisztáltak. Az álarok mögött elégedett mosolyok bújtak meg, jelezvén örömeiket.

Fotó: Barabás Andrea

Íncsiklandó teával megtelt bendővel, álarcával a kis fejükön, anya, apa kezét fogva, a következő szilágyis játszóházat várva hagyták el az iskola falait a csöppségek.

Eszes Adrienn

FELNŐTT KATEKÉZIS A PLÉBÁNIÁN

Február 3-tól kezdve minden hétfőn 17 órakor a hitünk és a keresztény élet tanítása iránt érdeklődők részére katekézist tartunk. Kezdők és haladók egyaránt részt vehetnek. A beavató szentségeket (keresztség, bérmlás, szentáldozás) kérők részére az érve felkészítést is tartalmazza. Jelentkezés a sekrestyében vagy a plébánián.

Hírek és események

Az imaapostolság szándékai február-ára:

Általános: Hogy az idős emberek bölcsességét és tapasztalatát elismerjük az Egyházban és a társadalomban.

Missziós: Hogy papok, szerzetesek és világiak nagylelkűen együttműködjenek az evangelizációs küldetésben.

Február 2-án, vasárnap **Gyertyaszentelő Boldogasszonynak**, Urunk bemutatásának az ünnepe. A 11 órai szentmisén végezzük az ilyenkor szokásos gyertyaszentelést.

Február 2. egyúttal könyörgő nap a **szerzetesi hivatásokért**.

Február 3-án, hétfőn, a reggel 7 órai szentmise végén **Balázs-áldást** adunk (Szent Balázs 3-i emléknepjéhez kapcsolódva).

Február 3-án 17 órakor megkezdődik a **katekumenátus**, a szentségekre való felkészítés felnőttek számára a plébánia közösségi házában. Jelentkezni lehet személyesen vagy a plébánia telefonszámán: (88) 327-609

Február 5-én **Szent Ágota** szűz és vértanú emléknepja.

Február 5-től folytatódnak a **bibliaórák** minden szerdán az esti szentmise után.

Február 8-án 19 órakor kezdődik **egyházközségünk farsangi bálja** az Ipari Szakközépiskola és Gimnázium torna-

KÉSZÜLJÜNK A SZENTMISÉRE

	Olvasmány	Szentlecke	Evangélium
febr. 9.	<i>Iz 58,7-10</i>	<i>1Kor 2,1-5</i>	<i>Mt 5,13-16</i>
febr. 16.	<i>Sir 15,15-20</i>	<i>1Kor 2,6-10</i>	<i>Mt 5,17-37</i>
febr. 23.	<i>Lev 19,1-2.17-18</i>	<i>1Kor 3,16-23</i>	<i>Mt 5,38-48</i>
márc. 2.	<i>Iz 49,14-15</i>	<i>1Kor 4,1-5</i>	<i>Mt 6,24-34</i>
márc. 9.	<i>Ter 2,7-9; 3,1-7</i>	<i>Róm 5,12-19</i>	<i>Mt 4,1-11</i>

Regina Krónika

A Regina Mundi Plébánia ingyenes lapja
A kiadó neve: Regina Mundi Plébánia
Vezetője: László Dezső atya

8200 Veszprém, Dózsa György út 9.

Telefon: 88/327-609

Szerkesztők: Demény Anna,
 Kreschka Miklós, Szelindi Annamária
 KÖH nyilvántartási szám: 163/0179/2007.

Lapzárta: minden hónap 20-án

termében. Az adományokat a templom felújítására fordítjuk.

Február 8-án, a szombat esti szentmise után és február 9-én, vasárnap minden szentmise végén **Balázs-áldást** adunk (Szent Balázs 3-i emléknepjéhez kapcsolódva).

Február 11., a **Szűzanya lourdes-i megjelenésének az emléknepja**, a betegek napja. Templomunkban a következő vasárnapon, **február 16-án a délelőtt 11 órai szentmisén** szolgáltatójuk ki a **betegek kenetét** azon testvéreinknek, akik idős koruk vagy betegségük miatt veszélyben vannak, és kérik a szentséget. Ennek a feltétele a szentgyónás, illetve a megszentelő kegyelem állapota és a szentmisében a szentáldozás. Akik kérik a betegek kenetét, azok előzetesen jelentkezzenek a plébánián (a 327-609-es telefonon) vagy a sekrestyében.

Február 14. **Szent Cirill szerzetes és Szent Metód püspök** ünnepe, akiket Európa társvédőszentjeiként tisztelünk.

Február 22. Szent Péter apostol székfoglalása.

Február 23-án lesz **országos gyűjtés a katolikus iskolák javára**. Kérjük a hívek nagylelkű támogatását.

Február 24. hazánkban **Szent Mátyás apostol** ünnepe.

Március 5. hamvazószerda, a nagyböjt kezdete. Ne feledkezzünk meg arról, hogy ezen a napon szigorú böjt van! Aznap és a következő vasárnapon, **március 9-én** is minden szentmise végén **hamvazást tartunk**. A nagyböjt kezdete kapcsán idézzük fel egyházunk böjti fegyelmét! Minden pénteken Jézus szenvedésére és halálára emlékezve bűnbánati napot tartunk valamilyen bűnbánati cselekedet végzésével, elsősorban hústiltalommal vagy más önmegtagadással, jó cselekedettel vagy több imádsággal Jézus szenvedésére emlékezve (pl.: kereszttűt, fájdalmas rózsafüzér). Nagyböjt péntekjein 14 éves kortól továbbra is kötelező a hústiltalom. A hústiltalom alól felmentést kaphatnak a betegek és azok, akik nem a saját asztaluknál étkeznek, de ilyen esetben más bűnbánati cselekményt kell végezniük. Hamvazószerdán és nagypénteken pedig szigorú böjt van, ami azt jelenti, hogy a hústiltalom mellett a felnőttek (18-60 éves korig) legfeljebb háromszor ehetnek, és csak egyszer lakhatnak jól.

Nagyböjt péntekjein este 6 órakor közös **kereszttűti imádságot** végzünk a templomban.

A Regina Krónika legközelebbi, márciusi száma 9-én jelenik meg.